

Тільки знову свічу між чужих і знайомих лиць
Серед білого дня свою тінь, молоду й зникому.
І незайманий сніг навесні ще чомусь болить,
І холодні стежки розбігаються геть від дому.

Тільки знову іду по вологій зі сну землі
І вгризаюсь у твердь, незраниму, важку, соло-
ну.
Твого сина чоло – той глибокий останній слід,
Мармурове тепло і відлуння тремкого лона.

Та на завтра – одне. Неминуче й за сотні літ,
Де нема ні тебе, ні мене, ані твого сина.
Є ж незайманий сніг на безмежній чужій землі
І в холодних очах – незагоєна безвість синя.

* * *

Така важка потріскана земля,
Суха земля між гострого каміння.
І раптом – голос. Пагін. Звідкіля?
Маленький спогад. Стигла крапля синя.

Та знову камінь, спека і піски.
Червона даль. Тверда. Навік червона.
Сухе коріння мертвої ріки,
А ген вгорі розпечена долоня.

... І тільки там, де марева нема,
Тремтить ріка – як марево останнє.
І ллється голос тишами всіма,
Й вростає спраглий пагін у мовчання.

* * *

Від спокою прадавньої ріки,
Крізь глиб і тишу всохлого коріння –

Уже пора, уже на білій ріні
Червоним помальовано зірки.

Бо хтось один, змінивши часу лік,
Спинивсь і жде, отак себе супроти.
І тиша зріє хлібом на столі.
Й вино плодом тужавіє у роті.

Уже пора. Бо сурми знов живі,
А на воді шукає голос броду.
Від білих риз і темної крові
Ранковий світ рожевим гроном сходить.

А той один іде туди тепер,
Де риз нема, де тіло вже схололо.
Цей день прийшов, і розірвалось коло,
А ген навколо колом світ завмер.

* * *

Там ти і Слово. Там мене нема,
Там речі всі означено і знано.
Сліпучий сніг – просвітлена п'їтьма,
Єрусалимський сніг, небесна манна.

Я ж тут блукаю спогадом. Сама –
Множина днів і темінь первозданна.
Куди втекти, бо в груди б'є світанок,
І лоно білий мармур обійма?!

Забудь мене, одну з усіх речей,
Що відбула і не збулась у слові,
Що в німоті – рікою – потече,

Коли ж тепер твій голос слово мовить,
І ллється день на землю світанкову,
Мені – болить. Та слів не знаю ще...

Алла МАТЧУК – поетка і науковець. Кандидат філологічних наук, доцент кафедри теорії літератури та славістики Рівненського державного гуманітарного університету. У 1993 році захистила кандидатську дисертацію з теми “Підтекст літературного твору”. Коло наукових інтересів стосується питань неології, підтексту і псевдопідтексту, глибинної сутності слова, багатоаспектності його регуляторних можливостей у людському бутті тощо. Як поетка мала низку публікацій у літературних виданнях. Авторка книги віршів “Стихія” (Рівне – Острозь, 2009).

* * *

Слово – тінь від мислі,
Що летить крізь час,
Й відбиває муки, що живуть у нас.
Це лиш тільки форма, а не суть ества,
Бо думки людини – дар від Божества.

* * *

Важливіших цінностей,
ніж ВІРА, НАДІЯ і ЛЮБОВ, людство
не придумало. Мабуть, тому, що
їх найтяжче вберегти.

* * *

Якщо помножити доброту на ласку, додати простоти, величності, терпіння і возвести це в безконечний степінь любові, мудрості, кохання, то можна говорити твердо, без вагання, що це є формула жіночої душі.

* * *

Начало → рух, радість → СВІТ.
Продовження → те ж саме, та сильніше.
Середина → невинний часу літ.
За половину → серце б'ється тихше.
Вже три четвертих → досвід і журба.
Ось без п'яти → печаль велика лише.
Вже без хвилини → боротьба.
Нуль. Нуль. Кінець? → Навіки тиша?
Та ні → рух, радість → новий СВІТ.

* * *

Я ненавиджу трикутник –
Він базується на зраді.
І трапецію. Бо в неї
Віру зрізано уцент.

Не люблю і багатокутник,
Де кути, мов на параді,
Гострять леза, щоб надію
Вб'ють у радісний момент.

Я страшенно скаженію
Від звичайних паралельних,
Що вбивають шанс на близькість,
Ну і значить – на любов.

Я приймаю лише сферу,
Де панує гармонійність,
Де кохання і довіра
Можуть жити поряд знов.

* * *

Небесним кольором наповнилась душа,
І сонця світлом серце зайнялося.
Це значить, що тебе – любов знайшла.
Так є. тобі це не здалося.

ІЗ ЦИКЛУ

“В ПРИРОДІ ВСЕ ІСНУЄ ГАРМОНІЙНО...”

* * *

Червоне море вразило мене.
В природі все існує гармонійно:
Земля Єгипетська у безводі живе
Зате на дні морському – буйнонивно:
Коралові сади, ліси, поля, суцвіття.
Там розквіт риботрав'я, рибоквіття.

* * *

В дощі є дивний спокій,
Який чарує думку,
Який приносить в серце
Розради світлу мить.
Ця рівновага шелесту
Води, що з неба родиться,
Змиває з душ всі клопоти,
Цілує і п'янить.

* * *

У півночі – своя краса.
Свій смак, свій шик і стиль:
Холодні сірі небеса,
Туман на кілька миль.
Крик чайок, чорні зграї хмар,
Спів дюни, хвилі шум.
Бурштин – морських безодень дар,
І світлий спокій дум.
Ця строгість фарб і у тонах
Чарує, вабить, зве.
Неначе синій щастя птах,
Що маревом пливе.

ЗИМА-НАРЕЧЕНА

Диптих

* * *

Дзвонять дзвони величальні.
На поля вбрання вінчальне
Впало складками легкими,
Світить сяйвом мерехтливим.
Тільки де-не-де жарини
Горобини чи калини
Одяг цей ледь прикрашають:
Зиму з осінню вінчають.

* * *

Зима прийшла. Іскрять кришталю низки.
Покрив вінчальним платтям землю сніг,
Вдягнули вельони ялинки і берізки,
І пагорби стоять, як оберіг.
Це первозданна незаймана бідість
Цнотлива, як прозорість вод Термезу.
І лише факел жовтокрилої берези
Палахкотить, як літа пізня милість.

ФІАЛКИ

У лісі фіалки плывуть хороводом
По сонній і теплій землі.
Їх можна назвати казковим народом,
Що тихо живе у траві.
Їх милі обличчя, тендітні стеблинки
Нагадують ельфів малих.
А запах цих квітів зворушує серце,
І рвешся душею до них.

ІЗ ЦИКЛУ “Є ДУМКИ ЗЕЛЕНІ Й СИНІ,
Є РОЖЕВІ Й ГОЛУБІ”

Є думки зелені й сині.
Є рожеві й голубі.
Колір їхній вибирає слово, сказане тобі.
Що гарніш людині мовиш, то прекрасніші слова,
То ніжніша і добріша фарба мислі:
Золотава – в привітання,
Вогняна – у побажання,
Жовта – у печалі сліз.
Ну, а сіре, чорне, тьмяне – розмалюють біль і злість.
* * *

Якби очі людей відбивали колір
їхніх думок, тоді б простіше жилося
на світі, і було б менше ошуканих
і розчарованих.

ІЗ ЦИКЛУ “НАВІЯНЕ”

* * *

У пам’яті є тільки сучасне. Спогади, витяг-
нуті на поверхню, – завжди у сьогодні, у цю
хвилину, ТЕПЕР.
У мрій немає майбутнього. Бо мріємо ми

теж у цю мить. То ж є лише зараз. Реалії буття.
І їх треба цінувати. Бо те, що пройшло або на-
гряне – ефемерність.

АСОЦЯТИВНИЙ

Солодкий дух солодкого вогню
Пливе, шепоче, лине і тече.
Я тихо дивний запах цей зманю,
І хай впливає він на стан речей.
Хай роздратоване засне і посміхнеться,
Хай зболене розслабиться і спить,
І нещасливому нехай здається,
Що зараз синій птах сюди летить.

* * *

Рядки вогню лягають в запах літер,
І шелестить солодкий аромат,
Як ранішній, ще зовсім сонний вітер,
Що завітав на хвильку-другу в сад.
В духмяних римах шепотить бажання.
І шоколадні мислі про кохання
Народжують в мені мене.
І відчуття це вже ніколи не мине.

Олександр ПЕЧОРА народився 12 січня 1951 року в Ро-
модані на Полтавщині. Уже піввіку нерозлучний із ви-
сокою музою Поезії. Понад 30 років є членом літера-
турного об’єднання імені Олеся Донченка (м. Лубни), понад
10 – Полтавської спілки літераторів. Автор книг “Сивий
сонях”, “Лікуймо душу”, “Жарти – жартами”, “Межа”, “Ви-
шиванки мамині”, “Повстали приспані тривоги”, багатьох пу-
блікацій у періодиці, за його віршами створено пісні. Лауре-
ат літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка.
Очільник Лубенської міської організації Всеукраїнського то-
вариства “Просвіта” імені Тараса Шевченка.

ВОЛОШКОВА БЛАГОДАТЬ

Великодньо по милості Божій
з праслав’янської синь-давнини
в нашій житі мандрують волошки –
чарівні степові дикуни...

І промін’ять причасно радість
у серпневій палкій жароті.
Золотому колосцю розрада –
прохолода їх на видноті.

Хліб хвилюється росами вмитий.
Буде дощ, потім знов – сонцеграй.

Родить жито – і хочеться жити.
Волошковий розмай, постривай...

Дивна пісня звучить волошкова.
Жайвір в небо її підніма.
І знайома вона, й загадкова,
і милішої досі нема.

Ясен місяць заснути не хоче,
бо у повені житній зорять
волошкові усміхнені очі –
неповторна земна благодать.